

Inițierea unui Scutier

Inițierea unui Scutier

de

Alexander Slavros

și

Charles Chapel

O publicație IronMarch

2015

Versiunea 1.2

Traducerea

Adevărul Universal

Desenarea originală în creion a copertei

Jose Antonio Garcia Moreno

Către cititorul acestei cărți adresăm întrebarea:

"L-ai considera cu adevărat nebun pe cel
ce dorește să readucă cavaleria?"

Cavalerie - o comunitate a celor ce *"se arată oriunde apare
un conflict, pentru a aduce teroarea pe care o evocă
armele lor întru apărarea onorii și a dreptății."*
(Papa Urban al II-lea)

"Ahoi, prietene!"

M-am întors la auzul salutului neobișnuit și am văzut un om venind vioi spre mine din drumul autostrăzii și din capătul cărării către depozit. Nu era ceva neobișnuit să aveam vizitatori tocmai aici; clienți din oraș vin des să-și verifice bunurile sau să vorbească cu șeful când serviciul le solicită prezența. Dar ei își folosesc mereu mașinile personale, în timp ce acest străin a venit pe jos. În plus, nu venea din direcția orașului - mai concret de cât timp mergea pe jos? Pe măsură ce se apropia, am realizat că e posibil să fi mers de ceva vreme.

Era îmbrăcat în negru, hainele sale fiind militare. Praful și noroiul din drumul parcurs îi acopereau cizmele și pantalonii până la genunchi, iar la piciorul drept avea o genunchieră zgâriată și grav afectată. Avea de asemenea un rucsac mare, o jachetă cu mânecile răsucite și o eșarfă la gât, nu prea strâns legată, în timp ce toate buzunarele sale erau pline cu diverse lucruri. Cu fiecare pas detaliile legate de acest individ erau mai clare, precum părți personalizate ale hainelor sale, semne pe coate și câteva zgârieturi. Cel mai neobișnuit lucru la acest călător era fața lui. Trăsături ascuțite, păr blond pieptănat pe spate și o barbă ponosită și dezordonată. Cu siguranță nu cu origini din țara noastră, căci oameni ca el nu erau ceva obișnuit pe aici. Avea fața unui om trecut prin experiențele grele ale vieții, și totuși ochii lui... Părea să aibă în jur de 40 de ani, dar ochii lui aveau veselia tinereții. Una peste alta, mi-a lăsat impresia unui om care are ce povesti.

-Îmi poți spune, te rog, dacă încolo este capitolul? m-a întrebat el, arătând cu degetul spre orașul din orizont.

Destul de curios cum de nu știa acest lucru, dar chiar și așa i-am răspuns pozitiv.

-Oh, ce bine! Auzi, crezi că ai putea să îmi oferi puțină apă?
Camelback-ul meu este aproape gol.

-Camelback?! Întrebam eu intrigat, nemaiauzind de așa ceva.

Mi-a explicat că el are un rezervor de apă în rucsac și un tub prin care poate să bea direct din acesta. Cu siguranță am mai văzut turiști și călători, dar nimic asemănător cu acest om până acum sau cu echipamentul său, cu toate că el a insistat că nu este ceva neobișnuit. I-am arătat fântâna noastră, iar de data asta el a fost cel surprins, căci era obișnuit să primească mereu apă îmbuteliată.

În timp ce-și umplea container-ul, l-am întrebat dacă vrea să-l duc cu mașina până la destinația dorită, întrucât tura mea de muncă era deja pe terminate și aveam oricum câteva treburi la capitol. A refuzat, spunând că a venit până aici pe jos și că își va continua drumul în aceeași manieră. Acest lucru mi-a stârnit curiozitatea și mai mult, așadar am fost nevoit să sap mai adânc.

-Mai exact de unde ai mers tu atâta pe jos până aici, doar ca să ajungi ulterior la capitol?

Răspunsul lui m-a făcut să am mai multe întrebări decât clarități, întrucât a încercat să-mi descrie în termeni neobișnuiți ceea ce eu abia am reușit să deduc ca fiind o distanță de 350 de kilometri de la orașul portuar și până aici! Cu siguranță nu vrea să spună ca a parcurs tot drumul pe jos, deoarece asta i-ar lua zile întregi! Dar spre amuzamentul meu, a insistat că într-adevăr așa a și făcut, ceea ce

m-a lăsat fără vorbe. Cine în ziua de astăzi se mai obosește să meargă atât, și de asemenea să piardă și atâta timp? Poate dacă aș afla motivul pentru care se îndreaptă spre Capitol, aș putea să mă lămuresc mai bine și să mă aleg și cu răspunsuri concrete.

-Deci, cu ce scop te duci tu în oraș?

-Vreau să mă întâlnesc cu cei din Toreros pentru o vreme.

La început nu mi-am dat seama ce a vrut să spună, dar apoi l-am mai analizat o dată din cap până-n picioare și atunci am realizat că se referea la grupul notoriu și auto-intitulat fascist cunoscut pentru acțiunile sale necugetate de a călca în picioare orice mișcare anti-fascistă prin atacuri descrise de presă ca fiind "provocarea manifestanților în confruntări și momirea spre ambuscade violente".

-Ești un fascist?

-Într-adevăr sunt.

Acest lucru cu siguranță mă lămurește în legătură cu uniforma neagră, dar încă era greu de procesat. Acest individ se potrivea perfect stereotipului de blond cu ochi albastri al mitului Germaniei Naziste care este complet bazată pe fascism. De fapt, având această față, se poate spune că omul acesta este proaspăt ieșit din posterele acelea de propagandă a celui de-al Treilea Reich. Cu toate acestea, comportamentul său calm și prietenos, precum și acea scânteie tinerească din ochii lui nu erau lucruri la care să te aștepti de la un fascist. Avea un șarm care te dezarma complet, iar asta doar îmi amplifică și mai tare confuzia în care eram. Cu siguranță a remarcat acest detaliu, iar expresia feței lui s-a schimbat printr-un zâmbet

foarte subtil și greu de observat. Acel zâmbet nu era unul care să mă înjosească, ci care să îmi dea de înțeles că înțelegea ce este în mineta mea, nefăcând decât să mă enerveze și să mă facă să vorbesc din nou.

-Deci ce, te vei alătura acestor huligani din Toreros pentru a ataca oameni inocenți?

-Ei bine, se pare că avem păreri diferite legate de ce presupune inocența unei persoane.

-De ce... de ce vrei să intri în contact cu ei? Se vede că nu ești de pe aici. Te vor trata ca pe orice străin!

-Oh, dar ei știu că vin. Ei m-au invitat.

Naționaliști prietenoși cu naționaliști străini? Nu ar trebui să se urască între ei în numele apărării propriilor oameni sau așa ceva?

-Cum ai reușit să intri în țară?

-Am călătorit pe mare, cu un grup de fasciști pirați.

Fasciști pirați? Deja devenea absurd. A început atunci să-mi explice că există fasciști care se auto-numesc *Poeții*, aceștia călătorind în grupuri de vapoare mici care aparent jefuind pe cine doresc, care reușesc cumva se evite capturarea lor sau chiar și atenția presei. A călătorit de-a lungul continentului până la țărmurile pământurilor natale ale acestor pirați, iar aceștia l-au luat cu ei. Și-au croit drumul până-n orașul portuar, de unde el a mers pe jos până aici. În timpul petrecut cu ei, i-a ajutat în acțiunile lor: au atacat pe ascuns iahturi ale bogătanilor, au furat bunuri din vase comerciale și au scufundat

bărci și plute improvizate folosite de imigranți dintr-un alt continent pentru a traversa marea. A împărtășit mai multe din călătoriile sale cu mine, care erau un amestec ciudat de acte sălbatice fasciste nesurprinzătoare, aventuri care să îl inspire pe ascultător și povești ale unor fapte cu adevărat bune. Mai era și felul în care povestea, deși în unele cazuri descria atrocități precum scufundatul "cioroilor de nisip", spunea aceste lucruri ca pe niște pățanii haioase care necesitau o aptitudine teatrală pe cinste pentru a aduce la viață aceste amintiri. Niciodată până acum nu m-am simțit așa de neliniștit, și totuși cu adevărat fascinat și interesat. Dacă vreun om ne observa din depărtare, ar fi crezut că am o conversație cu un prieten vechi pe care nu l-am văzut de ani buni, împărtășindu-ne reciproc amintiri plăcute și haioase.

Pentru mine, toată această situație era un roller-coaster sălbatic ce surprindea o combinație dintre incitare, o bătaie palpitantă a unui călător prin lume cu o înțelegere neclară asupra acțiunilor oribile săvârșite de acesta, neavând nici cea mai mică urmă de regret. Ai fi zis aproape că era de pe altă planetă, iar percepțiile noastre erau prea diferite pentru a se pupa sau a se împăca între ele, cu toate că amândoi am trăit bucuria, amuzamentul și incitarea în același fel.

Acest om nu era ca nimeni pe care să mai fi întâlnit până atunci, sau de care să fi auzit vreodată. Desigur, cu toții știm despre pirați și aventurieri, filmele sunt supra-încărcate cu astfel de personaje, dar nu mi-am imaginat niciodată că astfel de persoane pot exista în viața reală. Sunt într-adevăr pirați și călători în istorie, dar aceștia sunt dintr-un trecut îndepărtat, așadar acest om a apărut în fața mea brusc, ca dintr-o carte de istorie sau film... și totuși era de asemenea un fascist convins. Vizita lui era ca o intrare prin efracție neașteptată

în ziua mea, mai bine zis în *viața mea*, întrucât nu am mai trecut niciodată printr-o astfel de experiență, făcând din întâlnirea noastră o experiență unică și irepetabilă, ca un puternic bliț de lumină într-o existență ce părea monotonă și plictisitoare în comparație. Eram ferm convins că nu voi mai întâlni vreodată un om ca el, așa că am simțit o dorință arzătoare să-l cunosc mai bine, să înțeleg ce anume l-a determinat să fie în acest fel.

-Nu înțeleg. Auzindu-te, pare că ești capabil să faci orice dorești. De ce să mergi ca un vagabond pe drumuri și să te întâlnești cu alți vagabonzi, numindu-te fascist? Pun pariu că un om cu abilitățile tale poate să ducă o viață de succes.

-O viață de succes spui? Da, poate aș fi putut să fiu avocat, sau un executiv... sau poate un politician? Ha!

Râdea din inimă, lătrător chiar. Nu prea înțelegeam această atitudine. Eu însumi am fost mereu un om simplu și nu am aspirat să ajung departe, ci suficient încât să mă descurc și să am o viață liniștită, dar chiar și așa cine ar desconsidera așa de mult succesul și prestigiul în societate, mai ales când totul este sub nasul lui? De exemplu, n-as refuza o promovare sau o creștere de salariu, deci trebuie să recunosc că râsul lui mă cam irita puțin. Râdea de ceea ce orice om, incluzându-mă și pe mine, și-ar dori să ajungă l-a un moment dat, luând parcă în derâdere această dorință normală și des întâlnită. În schimb, a ales din adins să fie ceva universal respins, o idee care nu va avea niciodată sorti de izbândă în această lume.

-Ce este așa amuzant? De ce să te agăți de fascism, dintre toate lucrurile? Nu este acesta doar o ideologie eșuată din trecut? Ce

relevanță are în prezent?

-Fascismul nu este din trecut, prietene, ci etern. Acesta precede omenirea! Eșuat zici? Cumva natura eșuează vreodată? Nu, dar noi sigur putem eșua în fața ei, iar asta ar duce la sfârșitul nostru.

-Exagerezi omule, vorbești despre asta ca despre unica religie adevărată. Când eram la facultate, toată lumea își venera ideologia proprie, și toți erau ferm convinși că adevărul era de partea lor. Fascismul este exact același lucru, o ideologie ca oricare alta.

-Hah, am mai auzit asta înainte. Lasă-mă să te întreb ceva: pot exista mai multe adevăruri?

-Ăăă... ei bine, fiecare are propria părere legată de adevăr, și....

-Nu, nu mă refer la opinii, mă refer la ADEVĂR. Pot două opinii contradictorii să fie adevărate în același timp?

-Presupun că nu, dacă o spui așa.

-Bun. Și care crezi tu că este opusul adevărului?

-Falsitatea, minciunile, iluziile.

-Indiferent de subiectul discuției, pot exista mai multe minciuni?

-Pot fi numeroase minciuni. Defapt, poți născoci absolut orice să fii sincer.

-Și toate aceste minciuni, sau cum le zici tu "născociri", pot fi foarte diferite între ele, așa-i? Dar ce anume au toate aceste premize false în comun?

-Hmm, nu știu... să mă gândesc. Presupun că nici una din ele nu are nimic de-a face cu realitatea?

-Într-adevăr, dar asta e ceva evident, căci dacă aveau de-a face cu realitatea, erau adevăruri. Dar au altceva în comun, ceva mai banal. Lasă-mă să te ajut: când un mincinos îți spune ceva fals, ce încearcă să realizeze?

-Încearcă să mă păcălească, să mă convingă că ceea ce spune este adevărat...

-Exact. Te avertizează sau anunță cumva că te minte?

-Nu, normal că nu, că atunci nu ar fi o minciună, corect? Oh, înțeleg. Toate minciunile au în comun faptul că pretind a fi adevărate.

-Văd că înțelegi acum, foarte bine. Deci ești de acord că în această lume, în timp ce adevărul este unul singur, nenumărate minciuni se răspândesc să-l dea jos și să pretindă că ele sunt de fapt adevărul?

-Da, aceasta este problema, nu? Ce anume te face să fii sigur că fascismul este unicul adevăr, că toate celelalte ideologii sunt false?

-Nu înțelegi. Nu am zis o secundă că fascismul ar fi vreo doctrină fixată sau că acesta cuprinde întreg adevărul. Este exact invers, este în direcția opusă!

-Ce? Nu înțeleg.

-Sunt un adept al adevărului prima și prima dată. Adevărul este religia mea, călăuzitorul și stăpânul meu. Iar adevărului nu-i pasă de nicio ideologie făurită de om. Dacă este o idee visată de cineva,

atunci cu siguranță este o minciună. Adevărul provine din natura însăși, din univers. Pur și simplu este și atât.

-Toate acestea sună interesant, dar ce au de a face cu fascismul?

-Prietene, *ăsta este* fascismul.

Am rămas confuz la acest răspuns la care nu mă așteptam deloc, chiar eram stupefiat preț de câteva momente, neștiind ce să cred. Cumva îmi scapă ceva? Nu este fascismul doar o ideologie naționalistă și rasistă care a cauzat Al Doilea Razboi Mondial? De ce este acest individ așa convins că este ceva legat de vreun adevăr mistic?

-Observ că răspunsul meu te-a băgat în ceață.

A schițat din nou acel zâmbet subtil și s-a uitat la cer.

-Presupun că este o discrepanță foarte profundă între cunoștințele tale despre fascism și ceea ce îți spun eu acum. Mmhhhh... Știu, lasă-mă să-ți spun o mică poveste înainte de a trece mai departe!

-O poveste? O altă aventură de-a ta cumva?

-Nu, nu de data asta. E un clasic.

"Un anume tată avea trei fii care se ciomăgeau mereu. Auzind conflictele lor nesfârșite s-a enervat, însă orice le spunea ei nu ar înțelege. Îngrijorându-se pentru viitorul lor, a decis să le ofere o lecție practică. Le-a cerut fiilor săi să-i aducă mai multe bețe. Legând bețele împreună, le cere băieților să le rupă. Fiecare din ei încearcă, dar eșuează. Tatăl îndepărtează nodul și împarte bețele fiilor săi. Băieții

au reușit de această dată să le rupă cu ușurință.<<Vedeți voi, fiii mei, când ești singur, poți fi ușor de distrus. Dar dacă stați lipiți și uniți, deveniți indestructibili.>>"

-E o poveste frumoasă.

-Într-adevăr. Această poveste este de mii de ani. După ea s-a inspirat unul dintre cele mai mari simboluri ale civilizației vestice: mănunchiul de nuiele.

-N-am auzit niciodată de el.

-Este numit de asemenea "fasces". Era folosit de romani în ceremoniile lor, și poate fi încă văzut sculptat în piatră pe clădirile de stat ale diferitelor țări din ziua de astăzi. Simbolul "fasces" este unul al unității. De aici se inspiră termenul modern de fascism. Are rădăcini încă din îndepărtata antichitate.

-Cred că înțeleg unde vrei să ajungi cu asta. Susții că fascismul a existat din antichitate, transmis din generație în generație de la romani încoace?

-Nu, nu asta vreau să spun. Adevărul nu trebuie transmis, ci pur și simplu este adevăr. Ce se transmit mai departe sunt cunoștințele și opiniile despre una sau despre alta.

-Nu văd diferența. Până la urmă, dacă două persoane au cunoștințe conflictuale despre ceva, nu este atunci la fel ca diferența în opinii?

-Adevărul este adevăr, indiferent de ce spune lumea, deci "opiniile" sunt un rezultat al ignoranței, în timp ce cunoștințele vin din natură, din experiență. Nimeni nu a pus sub semnul întrebării gravitația.

-Nu sunt sigur. Nu pot două persoane diferite să aibă opinii diferite legate de aceeași experiență?

-Când a fost ultima oară când ai auzit pe cineva zicându-ți că ar trebui să-i asculți pe ceilalți ce susțin că gravitația este cauzată de umbra ta care te prinde și te trage jos pe pământ? Până la urmă, "toate opiniile sunt egale în adevăr", nu?

Exemplul său caraghios m-a făcut să râd, dar în același timp m-a făcut să înțeleg la ce se referea prin vorbele lui. Nu prea vezi certuri provocate de opinii în științe și cunoștințe exacte. Nu mi-aș putea imagina pe cineva argumentând faptul că $2 + 2 = 4$ este fals printr-o opinie, mai ales că acest lucru este ușor de verificat numărând pe degete. Toate aceste argumente și idealuri pe care le-am ascultat în facultate sau la televizor niciodată nu s-au bazat pe fapte concrete sau informații exacte, fiind precum ideea de a îngropa un dentist în favoarea cuiva care își scoate dinții folosind o ață și o ușă când vine vorba de igienă dentară. Probabil a luat râsul și amuzamentul meu drept confirmare că eram de acord cu el, așa că a continuat.

-Uite încă un element universal al minciunilor - ele sunt scornite de oameni, motiv pentru care există așa de multe pe Pământ. O minciună poate fi creația voită a unui individ pentru a păcăli, sau rezultatul iluziei și al interpretării greșite.

-În timp ce adevărul este un fapt concret, precum gravitația din exemplul tău, corect? Și rămâne mereu așa, indiferent de ce spune sau crede lumea?

-Precis! Exact acesta este motivul pentru care opiniile sunt rezultatul ignoranței. Dacă ai ști adevărul, atunci nu ai avea o opinie, ci

cunoștințe. Presupun că vei gusta ironia faptului că opiniile sunt într-adevăr egale, în sensul că sunt egal de greșite: toate sunt false.

-Dar cu greu poți să dai vina pe oameni; să încerci să explici ce este natura prin ignoranță e ceva obișnuit ce oamenii fac. Dacă nu știm răspunsul, lucrăm din greu pentru a-l descoperi.

-Adevărat, dar trebuie să fim conștienți că drumul spre Adevăr este plin de minciuni și falsități, și cu cât săpăm mai adânc, cu atât pericolul crește încât devenim obsedați de lucruri care devin abstracte sau pur materiale. De aceea, eu și cei ca mine nu privim cu ochi buni filozofia.

Eram din nou surprins la auzul acestor cuvinte, dar acum știam de unde îmi vin convingerile și încotro se îndrepta discuția, așa că l-am lăsat să continue fără întrerupere.

-Filosofia este o fabrică de opinii de cel mai josnic tip. Unul din prietenii mei pirați și-a exprimat disprețul față de filosofie într-un mod comic. Cred că o descria în felul următor: "Oh, lasă-mă să mă ocup cu niște gânduri abstracte rupte de realitate, ce conțin o bulă narativă despre viața omenească și oh Doamne de ce nu funcționează?! Era așa perfect pe hârtie, unde a mers totul așa de greșit? Cu siguranță oamenii sunt de vină! Desigur! Doar dacă era toată lumea ca mine!"

-Deci voia să spună că filosofia este ruptă de realitate?

-Exact. Filosofii și copiii lor, ideologii, sunt atât de preocupați viziunile lor limitate asupra lumii, încât nu realizează cât de mult s-au depărtat de realitate. Chiar și un copil poate observa lumea din jurul lui, fara

un ghid, și să dobândească mai bine cunoștințe despre ea decât filozofii cu formulele lor abstracte.

-Presupun că așa este, dar nu sunt bun la filosofie, așa că nu pot să judec în vreun fel.

-Ei bine, lasă-mă să-ți dau un exemplu chiar din filosofia antică. Era pe atunci un grec pe nume Zeno care a vrut să le arate filosofilor absurditatea gândirii lor abstracte, așa că le-a prezentat paradoxuri care prezentau un conflict între raționament și realitate. Una dintre ele era cea a eroului mitologic Ahile și a unei simple țestoase. Le-a spus pur și simplu că Ahile nu va reuși niciodată să prindă din urmă țestoasa, deoarece în timpul în care Ahile ajunge în locul în care aceasta se afla inițial, țestoasa își va fi schimbat deja locul spre un punct nou. Și când Ahile va ajunge și în acel punct, țestoasa se va afla din nou în alt punct, astfel că Ahile nu va ajunge din urmă niciodată țestoasa. Sună rezonabil, dar știm amândoi că nu este adevărat.

-Da, înțeleg. Este chiar evident până la urmă că un om poate depăși o țestoasă.

-Dar în lumea abstractă ruptă de realitate poți veni cu o grămadă de formule aparent raționale.

-Într-adevăr, înțeleg acum ce vrei să spui în general, cum că toate minciunile sunt făcute de oameni, dar *adevărul* vine din natură.

-Ei bine, putem spune și așa, dar natura este mai mult și o manifestare a adevărului decât sursa lui.

-Deci spui că adevărul vine dintr-o forță mai mare care a creat totul,

precum Dumnezeu?

-Într-o oare care măsură.

Era într-adevăr o conversație interesantă, căci n-am mai auzit niciodată aceste argumente până acum, nici măcar în facultate. Cu toate astea, încă o dată a trebuit să-mi aduc aminte că acest om se intitulează drept fascist, și că nimic din vorbele lui nu aveau de a face cu ce știam eu despre Fascism și Nazism. Cei din Toreros nu erau un club de discuții nobile, ci un grup de asasini violenți, și aparent el și împreună cu aceștia sunt pe aceeași lungime de undă. Ba chiar a menționat că ceilalți fasciști cu care călătorise erau pirați ce au lăsat imigranți blocați pe mare. Cum rămâne cu rasismul, agresiunea împotriva altora, atrocitățile și violența, totalitarismul - toate aceste lucruri pe care le știu că sunt asociate cu fascismul? Cum este conectată această filozofie de "adevăr și minciuni" cu ceva așa de josnic?

-Dar stai așa, că ne-am depărtat destul de mult de subiect. Încă nu sunt cu nimic mai aproape să înțeleg de ce ești fascist, și simt că tot ceea ce susții nu are nimic de-a face cu fascismul.

-Și dacă aș fi încercat să-ți explic ce este fascismul, fără tot ce am menționat mai devreme, nu ai fi înțeles despre ce vorbesc. Ți-am explicat că Adevărul este stăpânul meu. Nu doresc să mă supun unor idei preconcepute de om, în schimb mă opun lor drept un adept adevăr. Despre asta e vorba în fascism. Un mare om a zis cândva: "Fie crezi în adevăr, și îl aplici propriei persoane fără egocentrism, fie nu-l crezi și atunci te minți singur." Asta face fascismul diferit de orice altceva, căci acesta caută să aplice adevăr vieții omenești, indiferent

ce înseamnă acesta pentru orice individ sau grup: fără egocentrism, fără interese superficiale, fără titluri sau beneficii. Orice altceva, orice alt sistem sau ideologie, toate sunt nimic altceva decât creații ale unor oameni care se mint singuri de dragul acestor interese mărunte.

-În regulă, dar cum justifică asta lucrurile teribile pe care fasciștii le fac? Cum poți folosi presupusul "adevăr" pentru ca înecatul oamenilor de către prietenii tăi pirați sau pusul unei rase deasupra celorlalte să fie OK? Dacă adevărul înseamnă să trăiești în lad, mai bine aș opta pentru dreptate.

-Hmm, dreptate zici? Ei bine, ce este dreptatea pentru tine?

-Nu e evident? Dreptatea înseamnă să nu faci rău altor oameni, să menții pacea, să te asiguri că cei ce fac lucruri rele sunt pedepsiți.

-La ce te referi prin "făcut rău"? Te referi doar la crimă, sau rănirea fizică? Dar cum rămâne cu suferința emoțională, insultele, batjocorirea altora? Cum rămâne cu a face oamenii nefericiți, nesatisfăcuți de propria viață? Dar cu exploatarea lor?

-Nu știu... Nu m-am gândit la asta.

-Adevărul este că întreaga noastră existență este plină de suferință, de durere. Nu contează ce facem căci nu putem schimba adevărul, orice legi am face sau orice regim social am adopta. Singurul lucru pe care îl putem schimba este CINE suferă și CUM suferă. Dreptatea nu poate fi despre "prevenirea suferinței".

-Atunci ce? Să omori pe oricine displaci? Să lăsăm lumea să ardă?

-Nu, dar gândește-te așa: ai descrie lumea animalelor, a naturii în general, ca fiind "nedreaptă"?

-Nu, e doar natură, felul lucrurilor de a fi.

-Este nedrept că leul mănâncă mereu gazela, și niciodată invers?

-Ha, nu, e pur și simplu în natura lor. Totuși, utilizezi în momentul de față o analogie falsă. Toți oamenii sunt egali, nu suntem specii diferite de animale, deci ar trebui să fim tratați egal. Dacă o persoană este deasupra celorlalte, este nedrept, și nu se poate justifica prin NATURĂ.

-Chiar așa? Ai spune că toți oamenii au aceeași înălțime?

-Normal că nu.

-Că au aceeași forță fizică?

-Nu, sunt variații diferite de forță fizică.

-Ai întâlnit vreodată oameni care erau clar mai proști decât tine?

-Desigur, dar am întâlnit și oameni mai deștepți decât mine.

-Cum poate fi cineva mai mare, mai puternic și mai inteligent cu cineva mai mic, mai slab și mai prost perfect egal?

-Pur și simplu pare că *ar trebui* să fie egali.

-Dacă două persoane aplică pentru același job, ce presupune "DREPTATEA"? Ar trebui să primească job-ul cel mai experimentat și competent, sau competiția sa mai slabă?

-Cred că ar fi nedrept să-i oferi locul celui incompetent.

-Deci dreptatea presupune INEGALITATE, nu egalitate. Pentru că ADEVĂRUL condiției umane este că nu suntem toți egali în cele din urmă.

-Apăi nu pot contrazice asta, dar tot pare ceva neînregulă în toată ideea. Pare că este complet nedrept pentru cei ce sunt mai puțin dotați de la mama natură. Li se spune mereu să reușească în viață, însă nu reușesc și dau greș în tot ceea ce fac.

-Da, aici este toată problema. Dacă oamenii și-ar accepta realitatea propriilor condiții, și dacă societatea ar fi organizată în așa fel încât fiecare persoană să aibă exact rolul pe care îl merită, atunci această "nedreptate" nu ar mai fi o problemă, corect?

-Măcar asta ar fi o îmbunătățire.

-Lasă-mă să postulez următorul lucru: ideea dreptății este de a reintroduce Adevărul în societate, care înseamnă implementarea ordinii naturale în treburile omenești. În acest sens, să corectezi o "faptă nedreaptă" înseamnă să corectezi o minciună, pe care să o înlocuiești cu Adevărul.

-Și conform a ceea ce spui, dreptatea și astfel adevărul presupun inegalitate?

-Într-adevăr. Întreaga lume de astăzi, precum o știm, este construită pe premiza falsă că suntem toți egali. O altă idee predominantă este aceea că elitele conducătoare nu-și doresc niciodată egalitate, pentru că este în interesul lor să rămână în vârf, cum presupun că ai auzit și

tu de la anumite persoane.

-Te referi la...

-Exact. Dar observă ironia, anume că în spiritul predominant cum că toate opiniile sunt egale în validitatea lor, puterile nu lasă oamenii să gândească și opusul. Spune-mi, al cui crezi că este interesul de a exista "egalitate"?

-Al celor de jos.

-Corect, dar lasă-mă să mai adaug un aspect: *inferiorul*.

Chiar dacă țineam pasul cu argumentele sale și deci începeam să-i înțeleg percepția mai bine, auzindu-l spunând "inferior" mi-a tulburat încă o dată mintea. M-am gândit imediat la doctrina nazistă de a-i extermina pe cei ce erau considerați inferiori. Probabil făcusem o față nesatisfăcătoare care mi-a exteriorizat scârba provocată de acel cuvânt.

-Nu fii așa supărat. Oamenii se implică prea emoțional la auzul cuvintelor "superior" sau "inferior". Aceste cuvinte sigur se referă la calitatea naturală, dar nu presupun vreo atitudine asupra celor inferiori sau că aceștia ar fi răi. Pur și simplu nu sunt la același nivel cu ceilalți. Într-o comparație relativă, vei găsi oameni mai superiori decât unii și mai inferiori decât alții. Eu nu-i urăsc pe cei ce-mi sunt inferiori.

-Este greu să nu asociezi acel cuvânt cu implicările pe care le presupune.

-Foarte adevărat, și chiar și oamenii ca mine uită acest aspect, totuși

nu fără motive bune, căci sunt încărcăți cu furie și nedreptăți care există astăzi. Și astfel, revin la subiectul nostru: când consideri egalitatea un interes, devine o apariție sinistră precum ideea că cei superiori au intenția de a rămâne la putere. Din perspectiva fascistă, toate interesele sunt greșite, fie că acestea presupun dorința cuiva la o poziție înaltă, pe care poate evident să nu o merite, sau aspirația celor nefericiți de statutul lor să se ridice, deși nu merită.

-Deci tu spui că egalitatea nu este, așa cum consideră toata lumea în ziua de astăzi, un adevăr esențial, ci un interes?

-Corect, deși oponentii noștri ar putea spune la fel despre noi, dar poziția noastră este, menționez încă o dată, aceea de a accepta adevărul, indiferent ce ar fi sau ce ar însemna acesta pentru noi. Astfel, lucrul esențial care separă fascismul de abso-lut oricine altceva de pe Pământ este că noi susținem inegalitatea ca o manifestare a adevărului și că Dreptatea presupune inegalitate. Aceasta este dicotomia care contează pentru noi, nu vreo clasificare abstractă sau intelectuală precum Dreapta și Stânga, ci *Superior* și *Inferior*.

-Ei bine, în vorbele astea sigur este ceva ce să inspire, probabil, în felul în care alegi să urmezi adevărul pe care îl crezi, indiferent ce înseamnă acesta pentru tine personal.

-Îmi pare bine că așa vezi lucrurile, dar nu este ceva cu care să nu fii familiar. Acte eroice de altruism și sacrificiu conțin de asemenea acel element nobil care împinge o persoană să renunțe la propria bunăstare pentru ceea ce este corect. Și dacă este să rămâi cu ceva din conversația noastră, fă ca acel ceva să fie că oricine îți vinde vorbe ce au fost născocite într-un vid de gândire abstractă sau care au fost

făcute exclusiv pe o premiză materialistă, atunci să fii sigur că este o minciună ce presupune interesele celui care te minte, căci este nefericit cu poziția sa în viață și vrea să te păcălească cu ideile lui pentru a obține ce-și dorește, indiferent dacă lucrul dorit este meritat sau nu. Astfel de oameni se găsesc în abundență în ziua de astăzi ca rezultat al mitului egalității, unde orice om crede că poate fi orice își dorește, indiferent dacă este suficient de pregătit și calificat pentru acel lucru dorit. Mulți oameni nu obțin ce-și doresc pentru că nici măcar nu depun vreun efort pentru nevoile lor.

Acest lucru era de asemenea adevărat, căci am colegi de muncă, printre care unii cred că merită o promovare sau trăiesc fantezii cu ei devenind vedete sau dând lovitura când ei nu erau competenți nici cât să organizeze un picnic. Și normal că după începeau cu scuze precum "Păi da, dar probabil puteam dacă încercam mai mult." Îmi aminteam chiar și de talk show-uri din străinătate în care urmăream oameni care se plâng în aceeași manieră: "Aș fi fost bogat, dacă nu erau democrații și agenda lor liberală!" Asa că mi-am împărtășit gândurile cu el:

-Totul ține doar de noi, pot înțelege asta. Dar spui că cei ce dau greș în încercările lor, o fac pentru că sunt "inferiori"?

-Nu chiar, spuneam mai degrabă că dacă cineva eșuează la ceva, o face pentru că nu este domeniul ideal pentru el din care să evolueze și pentru că se minte pe sine. Evident, acesta nu este cazul în 100% din cazuri, dar vechea formulă este adevărată: măreția face dreptatea. Cei mai măreți oameni și-au câștigat pozițiile primite pe drept de unii singuri căci au depășit obstacolele de orice natură, fiindcă erau superiori și aveau măreția de a face astfel de lucruri, o calitate

înnăscută care i-a făcut capabili. Compară asta cu persoane care au primit tot suportul, toată ridicarea și toate aprecierile din lume, și totuși au eșuat, deoarece măreția de a realiza lucruri mari nu are nimic de a face cu ei.

-Înțeleg ce spui, dar nu cred că poate fi chiar așa scurt și la obiect.

-Atunci lasă-mă să ilustrez și acest aspect, care ar trebui să-ți arate adevărata natură a inferiorității. Gândește-te la oamenii grași: consideri că corpul uman ar trebui să fie gras?

-Apăi, cu siguranță nu *ar trebui* să fie așa, dar sigur poate să devină așa prin îngrășare.

-Într-adevăr poate, ceea ce înseamnă că corpul uman se poate modifica prin anumite moduri până într-un anumit punct; are limitele sale. Consideră corpul uman de unul singur, fără personalitatea individului, doar o structură biologică, o unealtă prin care să interacționezi cu lumea. În acest sens, corpul uman este universal la fel pentru toți oamenii, în afara anumitor deformări sau boli ereditare. Singurele variații particulare ce există în corp au consecințe mici, precum înălțimea. Orice corp poate fi în formă. Dar nu oricine poate fi în formă.

-Cum așa?

-Ei bine, dacă ai auzit vreodată scuzele anumitor persoane grase, sunt sigur că ești familiarizat cu preconcepția lor cum că așa s-au născut, că ei ar trebui să fie grași deoarece corupile lor sunt grase. Nu, problema este că ei sunt grași nu din cauza corpurilor lor, ci din cauza caracterului și personalității slabe pe care o au, slabe în fața plăcerilor

și ispitelor. Nu sunt grași fiindcă corpurile lor ar trebui să fie grase, ci din cauza spiritului slab pe care îl au, iar spiritul este factorul care determină aspectul fizic. Din nou, o situație ironică: ei chiar "s-au născut așa", adică s-au născut slabi în caracter, și în asta constă inferioritatea lor. Însă, nu sunt slabi de înger pentru că sunt grași, ci sunt grași pentru că sunt slabi de înger și nu-și pot schimba natura interioară, în timp ce potențialul corpurilor lor de a se modifica rămâne același.

-Nu prea cred asta... Am auzit de oameni grași care au slăbit, și fără operații estetice.

-Dacă acești oameni au realizat asta prin voința lor proprie, înseamnă că mereu au avut un caracter puternic, doar că au căzut pradă depravării. Victoria lor împotriva tentațiilor care i-au făcut să ajungă grași este într-adevăr ceva ce merită sărbătorit. Dar este degeaba să încerci să le spui celor slabi de caracter că pot pierde din greutate, iar promisiunea că "oricine poate ajunge în formă" este iarăși un mit al "egalității". Nu oricine este suficient de puternic să fie stăpân asupra propriului corp și astfel respinge îndemnurile și nevoile sale. În plus, dacă decizia nu depindea de ei, să zicem, dacă erau supuși la muncă forțată sau sclavie sau exerciții impuse, atunci într-adevăr și-ar contura fizicul. Asta se întâmplă doar până când vor fi iarăși liberi.

-Fiindcă în astfel de condiții impuse, nu ar mai depinde de voința lor proprie, ci de voința altuia care îi forțează, așa-i?

-Absolut.

-Prea bine, presupun că o să iau în considerare argumentul tău legat de inferioritate.

-Atunci ia în considerare și următoarea idee: oamenii inferiori mereu își întorc privirea spre falsități deoarece sunt nemulțumiți de ce este realitatea, refuzând să o accepte, făcându-i să acționeze împotriva ei prin singura cale posibilă, și anume minciuna și iluziile.

-Și cu cei superiori cum rămâne?

-Cei superiori sunt așa de la mama natură. Tot ce trebuie ei să facă este să fie ei înșiși, și făcând acest lucru, se aproprie mai mult de adevăr. Așa cum natura este ea însăși, la fel trebuie să fie și ei.

-Nu sunt sigur ce vrei să spui prin asta. Sună de parcă cei superiori o duc destul de ușor și bine.

-Presupun că poate să pară așa, dar în vremurile antice anumite societăți s-au construit într-o structură care reflecta dihtonomia Superioritate-Inferioritate. Și una dintre principalele lor reguli era că oricine trebuie să fie cinstit cu natura sa: astfel când cineva inferior încerca să realizeze ceva ce-i depășea condiția, acesta era evitat nu doar de superiori, ci și de egalii și inferiorii săi, fiind astfel respinși. Totuși, dacă un superior încerca să facă treburile inferiorului, era evitat în aceeași manieră nu doar de egalii și superiorii săi, ci și de inferiorii săi, ajungând la același statut de om respins.

-Deci sunt anumite limite chiar și pentru cei superiori să înțeleg.

-Da, și din nou îți amintesc că vorbim despre natura umană interioară și nu întocmai de structura socială. Poți vedea că lumea de astăzi este practic o revoltă a celui inferior, ei conduc în prezent din vârful structurii sociale, însă tot ei sunt nesatisfăcuți și se plâng de inegalitate, indiferent că e aceasta între rase, sexe sau orice altceva.

Inferiorii primind putere nu le-a schimbat de fapt natura interioară, deci nu au schimbat adevărul.

-Inferiori sunt tot inferiori, indiferent de câte beneficii și poziții primesc pe care nici nu ar trebui să le primească de la bun început.

-Foarte bine punctat, prietene! Văd că începi tu însuși să devii un adept prin acest raționament.

Avea dreptate, până la urmă nu eram un păcălici în niciun caz, iar vorbele lui chiar erau convingătoare. Deja eram convins că provocându-l cu lucruri precum rasismul sau totalitarismul nu voi obține de la el un răspuns direct, dar dacă am răbdare și țin pasul cu raționamentul său, voi pune cap la cap toate piesele puzzle-ului. Era într-adevăr captivant și cu siguranță nu precum orice aș fi auzit despre fascism sau despre toate subiectele abordate până acum. Desigur, subiectele de discuție erau familiare acum, de la știri și chiar din viața mea de zi cu zi și din pățaniile mele, dar felul lui de a prezenta lucrurile m-au luminat complet spre un nou mod de a privi situația. Cu toate acestea, nu mai eram sigur cum mă să simt legat de tot ce mă înconjoară, așa că am preferat să îl ascult până la capăt, astfel stimulându-l să continue.

-Fiind puși din punct de vedere social în egalitate cu superiorii, inferiorii încă se simt nedreptățiți deoarece adevărata problemă este în interior: natură umană neschimbabilă. Atunci, s-a crezut că cei inferiori au stat la fund pentru prea mult timp, iar acum au nevoie doar de un mic impuls ca să fie apoi egali cu cei superiori. "Dă-i negroidului o mână de ajutor, a fost asuprit de prea mult timp, are nevoie de un mic impuls de început." Dar asta a dat greș în același fel.

Iar acum încep și ei încet să realizeze că problema este cu natura umană, doar că nu o înțeleg complet, gândindu-se la ea prin termeni de gândire abstractă sau materialistă. Ce mai rămâne de făcut ca să atingi egalitatea, dacă inferiorii sunt incapabili să se ridice la nivelul superiorilor?

-Chiar opusul cumva? Să îi cobori pe superiori la nivelul inferiorilor?

-Exact. Și așa încearcă să-i facă pe superiori să le fie rușine și să se simtă vinovați pentru toate problemele din lumea asta. Dar asta va avea la fel de mult succes precum încercarea lor anterioară, deoarece natura lor interioară va rămâne aceeași. Inevitabil își vor da seama că pentru a face din mitul egalității un adevăr, singurul lucru logic de făcut este de a scăpa de toți superiorii. S-a încercat deja asta o dată de-a lungul istoriei, când unii au promis că nimeni nu va fi sărac dacă nimeni nu va fi bogat.

-Deci din ce mi-ai împărtășit până acum, Fascismul urmărește să cunoască și să răspândească adevărul, indiferent ce presupune acesta, în timp ce restul ce-și urmăresc doar interesele proprii vor respinge orice nu le satisface așteptările.

-Într-adevăr. Poți să privești toți acești propovăduitori ai "adevărului" din lumea toată, îți garantez că intră în a doua categorie, iar fascismul stă independent de aceștia, astfel știind sigur că urmărește Adevărul.

-Apăi toate acestea sunt cu siguranță diferite de toate vorbele auzite de mine legate de fascism sau prezentate la televizor la știri.

-Sunt și persoane care interpretează greșit fascismul, iar ele intră automat în a doua categorie. Tocmai de aceea este atât de greu

pentru noi, chiar și cea mai mică deviație de la adevăr te încadrează în rândul celor care spun minciuni și falsități. Totuși nu ar trebui să ne surprindă faptul că superiorii tind să susțină fascismul, căci atunci când dacă deja te-ai născut și ai ajuns ceea ce ar trebui să fii, este mult mai ușor să fi unul de-al nostru, dar educația modernă și socializarea copiilor complică totul. De aceea afirmația oponenților noștri cum că fascismul este doar interesul celor superiori pică numai decât, căci dacă este în natura ta să fii superior, atunci ar trebui să fii superior, astfel nemaifiind considerat un interes. Însă după cum am mai spus și mai devreme, din cauza socializării moderne o grămadă de fasciști susțin cum luptă pentru apărarea intereselor rasei lor, iar asta doar pentru că nu știu cum altfel să exprime un instinct mult mai profund.

-Din cauza implementării socialismului care astăzi învață lumea despre mitul "egalității"?

-Da, este ca și cum lumea ar fi într-un vis adânc sau iluzie. Chiar dacă realizezi că ceva nu este în regulă, încă ai funii subtile legate de tine care se dau jos foarte greu. Un alt motiv pentru care vei auzi lucruri greșite despre fascism este faptul că oponenții noștri se pot gândi doar în termeni ce presupun interese, concepții abstracte și materialism. Viziunea lor limitată nu poate înțelege fascismul în întregimea și profunzimea sa, folosind așadar termeni pe înțelesul lor pentru a-l descrie. Ca rezultat primești o reprezentare desfigurată, astfel apărând o nouă ironie. Poți ghici care este de data asta?

-Bazându-mă pe ce ai spus... faptul că au creat un alt tip de fascism?

-Foarte corect. Ei înșiși au evocat o imagine a fascismului culeasă din

ignoranți drept mantia lor, ajungându-se astfel la imaginea greșit interpretată a fascismului, care este fascism doar cu numele și anumite aspecte rudimentare, uitând astfel de bazele sale pe care ți le-am prezentat în discuția noastră.

În sfârșit ceva ce a mai clarificat cumva situația, chit că nu complet. Și noțiunea oamenilor care se luptă cu propria lor creație fără să realizeze măcar, rămânând între timp ignoranți legat de ce anume voiau să combată de la început parcă a fost culeasă dintr-un mit sau piesă de teatru dramatică. Asta m-a ajutat într-un final să-mi reconcilies sentimentele de neliniște pe care mi le-a provocat acest individ, căci încercând să-l categorisesc într-o tipologie familiară era inutil și pur și simplu greșit. Atunci un gând îmi trecuse prin minte:

-Deci în esență, acest "fascism", cel inventat de oponenții tăi... dacă ei toți te judecă sau încercă să te măsoare din poziția lor de oameni falși înseamnă că aceștia inventează diferite imagini ale fascismului? Facând fascismul mai mult ceva ce ei își imaginează că se opune viziunilor lor?

Atunci a ridicat ușor din sprâncene și mi-a oferit primul lui zâmbet larg de când ne-am întâlnit în această zi.

-Da, ai făcut o observație foarte ageră. Definiția fascismului depinde de asemenea de cel căruia i-o ceri, iar acesta va descrie fascismul cu teama de a interfera cu interesele sale mărunte. O să-i auzi zicând cum fascismul este corporatist, capitalist, totalitarist ș.a.m.d, dar nu vor fi capabili să-ți explice cum funcționează viziunea noastră, care se bazează pe susținerea adevărului. Oricine este învățat să vadă fascismul ca fiind ceva politic, iar o astfel de categorisire este ridicolă,

căci noi urâm politica. Noi cârmuim o luptă pentru a face adevărul să se manifesteze în viața omului, iar această luptă evident intră în contact cu toate aspectele vieții omenești, și astfel cu sistemul primar al influențării reprezentat de politică.

-Dar totuși crezi într-un fel de structură socială sau sistem de natură politică, nu?

-Bună întrebare. Sunt nevoit să reiterez anumite aspecte esențiale pe care le-am stabilit deja: în general, faptul că adevărul influențează orice în viață, atât de mult încât poți spune că viața este adevărul deoarece natura este adevărul și de aici ai prins deja ideea. De asemenea presupune și natura umană unde, cum am mai menționat, trebuie să existe inegalitatea dintre superiori și inferiori. Așadar, trebuie să fie cineva în vârf, dar nu din cauze unei mișcări politice pragmatice, sau a unei mișcări pragmatice de natură economică și socială, ci pentru că pur și simplu *nu se poate altfel* dacă țelul tău este să aduci adevărul în viața omului.

-Deci spui că sistemul tău este apolitic, căci nu este bazat pe meditație abstractă legată de cum ar trebui să fie lucrurile pentru anumite persoane.

-Exact. Noi apărăm ceva ce s-a născut din adevăr, dar care a devenit în timp corupt din cauza ridicării inferiorilor și a intereselor. Acest lucru era bine știut ce grecii antici, care au explicat această corupție în "Anacycolsis", unde nobilul monarh degenerază într-un tiran, ca apoi să fie înlocuit de o aristocrație nobilă care degenerază într-o oligarhie, ca apoi să fie înlocuită de democrație care degenerază într-o ochlocrație-conducerea maselor. În situația asta nobilul

monarh trebuie să se ridice din nou, conducând oamenii înapoi la ordinea rânduită a lucrurilor. Este pur și simplu *adevăr* că trebuie să fie un lider, spre deosebire de *opinia* cum că trebuie să fie o democrație. "Democrația este în lad, iar Raiul este un Țarat" așa cum a zis un om cândva.

-Deci, totalitarismul este cu adevărat țelul tău? Îl vezi ca pe un sistem nobil, sau ca pe o versiune degenerată din altceva?

-Această întrebare are un răspuns pe care sunt sigur că îl vei respecta acum. Fascismul nu este totalitar, dar poate fi, și nu pentru că este în natura sa, ci pentru că totalitarismul poate fi folosit ca o unealtă. În același sens fascismul poate fi anarhist, căci poate folosi anarhia de asemenea ca și unealtă. Încercând să clasifici fascismul ca fiind totalitarist este, încă o dată, o clasificare abstractă. "Sistemul" pe care îl oferă fascismul societății nu este un sistem care să denote natura artificială și fabricată a organizației, ci mai degrabă Statul Organic care este complet supus adevărului și astfel este ca natura în sine: organică, unde totul funcționează în armonie.

-Și cum utilizează fascismul totalitarismul ca și unealtă?

-Este folosit să formeze o nouă generație de oameni care vor fi capabili să coordoneze Statul Organic, fără nevoia unei structuri totalitare. Până când acea generație nouă este pregătită, totalitarismul este folosit să protejeze acest proces de forțele, atât interne cât și externe, ce ar putea opri această generație din a răsări.

A oftat apoi foarte scurt, ca apoi cu un rânjet exasperat să-și scuture capul înainte de a continua:

-Când te gândești puțin, toate statele moderne sunt totalitare, căci nu ne lasă să deviem de la mitul egalității. Ele încearcă să perpetueze acest mit în mod continuu, să suprimă disidența și să interzică celor care se opun sistemului să intre până și în procesul electoral, nici nu mai spun de sălile de guvernare. Ce sunt toate acestea dacă nu auto-conservare? Ce încerc însă să scot în evidență este ipocrizia, minciuna care ne conduce pe toți.

-Deci în esență spui că suntem condiționați de tirani să credem că de fapt *fascismul* este tiranic, menținându-ne necunoscători legat de minciuna democrației și făcându-ne să credem în mitul egalității.

-Într-adevăr, egalitatea ca orice altă ideologie presupune totalitate și ca orice minciună presupune impunere constantă prin metode totalitare. Fascismul în schimb poate presupune totalitate deoarece adevărul domină în orice, dar nu presupune neapărat metode totalitare, totalitarismul nefiind țelul final sau agreat de noi. Ceea ce vrem este ceva Organic, ceva ce există deoarece așa trebuie lucrurile să deruleze, nefiind o minciună impusă. În acest stat oamenii vor fi capabili să descopere cine sunt cu adevărat, care este natura lor interioară și să-și asume locul potrivit în societate. Acceptând cine sunt, pot lucra ceea ce ar trebui să lucreze, fiind astfel cu adevărat fericiți decât să fugă după interese și visuri nerealiste. Astfel vor putea acționa atât ca indivizi unici, cât și ca parte a unui organism mai larg.

-Cum, mai exact?

-Ca indivizi, vor fi capabili să se exploreze pe ei înșiși, să-și descopere natura interioară, propria determinare prin acceptarea naturii

interioare și să se străduie să-și atingă potențialul maxim, și propria exprimare lucrând la ceea ce iubesc și făcând totodată ceea ce ar trebui să facă. Când lucrezi la ceva din plăcere, transformi un job în *artă*. Ca și părți ale unui organism, unde orice componentă face ceea ce este menită să facă în locul ei potrivit, se creează un stat natural al armoniei ce nu mai are nevoie de impuneri artificiale.

-Deci atunci când fiecare își urmează adevărul interior, practic urmează un adevăr universal mai profund.

-Care se va manifesta ca Statul Organic, exact, căci dacă accepți adevărul atunci ce mai rămâne de impus? Adevărul este organic, unde totul este la locul lui și funcțional, așa este natura și așa se poate manifesta și viața oamenilor într-o formă socială. Organismul uman funcționează la fel. Ficatul nu aspiră să fie inima sau creierul, ci doar *există*, îndeplinind funcția pentru care e făcut să o îndeplinească, însă știm că pentru funcționarea sa corpul are nevoie de toate părțile sale componente, acesta făcând parte din ceva mai mare decât el. Asta este ceea ce numim noi Destin, potențialul fiecăruia. Destinul unei omizi este de a deveni fluture, deși nu orice omidă ajunge să-și îndeplinească destinul. Dar acesta este potențialul ei iar același lucru se aplică și oamenilor.

Această analogie a omizii pe care mi-a oferit-o a făcut această interpretare a destinului foarte clară și întreaga concepție de societate organică începea să devină mai acceptabilă, însă mai erau nereguli nelămurite care mă țineau un pic restrâns pe care sigur nu ar fi avut vreo problemă să mi le explice. M-am întrebat de mai multe ori dacă nu mă lăsam cumva păcălit de propagandă, dacă nu eram băgat în ceva sinistru, însă curiozitatea a învins mereu și orice era nu

aveam vreun argument contra raționamentului său. Să fi fost oare din cauză că n-am mai întâlnit un astfel de raționament până acum sau pentru că nu eram suficient de inteligent, nu știu sincer. Dar am stat în liniște și l-am ascultat în continuare.

-Deci poți vedea că totalitarismul este o unealtă bună, dar una temporară. Oponenții noștri, în schimb, depind complet de această unealtă, chit că nu vor să recunoască, întrucât ei înșiși sunt sclavi ai propriilor lor iluzii. Totalitarismul pentru fasciști înseamnă să pună ceva la punct, deoarece în ziua de astăzi întreaga lume a fost condiționată de totalitatea mitului egalității. Avem nevoie de un sistem inițial al nostru care să impună adevărul, care va fi instrumentul nostru pentru Dreptate.

-Okay, deci dacă te-am înțeles bine, ai vrea ca oamenii să facă ce au fost predestinați să facă, ceea ce este în natura lor. Astfel, s-ar încheia totul print-un fel de meritocrație, corect?

-Oarecum poți spune asta, da, oricine își primește locul cuvenit în lume prin virtutea naturii sale.

-Întrucât această idee a fasciștilor genocizi și maniaci care vor să domine lumea este născocită de inamicii tăi, îmi imaginez că celelalte lucruri rele pe care le zic despre tine sunt false de asemenea?

-Într-adevăr.

-Deci nu este adevărat că ești la vânat de evrei, corect?

Străinul rămăsese surprins pentru o secundă la auzul întrebării mele, și apoi a izbucnit în râs.

-Ha ha ha, normal că suntem la vânat de evrei! Îi urâm pe acei ticăloși scârboși.

A spus aceste vorbe inocent precum un copil, ceea ce m-a lovit căci era ciudat, întrucât vorbeam despre un subiect atât de sensibil. Am fost ușor jignit de râsul său, care cred că era îndreptat spre mine.

-Cum poți să spui așa ceva? Și începusem să-mi schimb părerea despre tine!

-Stai, vorbești serios? Tu *nu* urăști evreii? Ce anume îți place la ei?

Am fost luat prin surprindere de întrebarea întoarsă către mine, și nu știam cum să răspund.

-Umm, de ce să-i urăsc? Nici nu am întâlnit vreodată un evreu, deci nu înțeleg de ce ar trebui să mă îngrijoreze. În plus, este greșit să generalizăm așa oamenii, adică doar pentru că un om este evreu, nu înseamnă că este și rău.

-Ah, înțeleg, nu știi mai nimic despre ei, astfel nevăzând problema. Okay. Hai să testăm teoria ta despre cum nu e bine să generalizăm oamenii.

-Ce vrei să spui prin teorie? Cu siguranță este greșit! Dacă te înșeli cu privire la oameni din cauza acestor prejudicii? Nimeni nu merită să fie tratat rău pentru ceea ce au făcut alții din jurul său!

-Ai dreptate că nu toți evreii, sau că orice membri al oricărui grup se vor conforma stereotipurilor 100% din cazuri sau chiar în cele mai multe cazuri. Dar imaginează-ți că ești în junglă și dai de un tigru. Nu vei fi speriat? Ba normal că vei fi! Cei mai mulți tigri, de cele mai

multe ori nu te vor ataca, ori fiindcă se tem de oameni, ori fiindcă nu le este foame sau dintr-o multitudine de alte considerente. Dar nu este cea mai bună reacție de a fi atent pe lângă tigrul? Dar nu este normal să *ai grijă* pe lângă el? Nu este cea mai bună alegere să te protejezi pe tine și pe cei dragi ție?

-Da, normal, asta are sens. Dar evreii nu sunt tigri! Ei nu te vor ataca degeaba. Așadar, este prostesc să fii suspicios și să-i discriminezi.

-Nu, greșești, e perfect normal și sănătos. De fapt, este cea mai bună unealtă care ne ajută să supraviețuim și să prosperăm. Învățăm din experiență la ce să ne așteptăm de la oameni care arată într-un fel, și să reacționăm ca atare. Asta ne ajută să prevenim cele mai rele cazuri posibile din viețile noastre. De ce să mărești riscul de a-ți pune viața în pericol de dragul sentimentelor anumitor grupuri?

-Poate că este în regulă să discriminăm în viețile noastre personale, dar să ne bazăm pe politici guvernamentale este total nedrept. Nu mă poți face s-o înghit pe asta.

-Acesta este principiul pe care merge viața. Când două grupuri trăiesc în același teritoriu, mai devreme sau mai târziu se vor lupta pe resurse și putere politică. Asta este natura. Dacă vrei să eviți conflictul, atunci singura soluție este să te asiguri că fiecare grup are teritoriul său. Deci, într-un fel ai dreptate că este incorect să ai un guvern care să discrimineze un grup străin în mijlocul său, astfel soluția corectă fiind să-i dai afară în schimb.

-Dar evreii nici măcar nu sunt așa diferiți de noi, am coexistat de atâta timp, adică de ce ar cauza probleme? Nici măcar nu pot remarca un evreu printre oamenii mei, deci faci din țânțar armăsar.

-Aici greșești. Evreii sunt cei mai diferiți de pe Pământ. Ei înrăiesc ce e în jurul lor și se răsfăță conștient în minciuni. În timp ce noi luptăm pentru adevăr, ei sunt cel mai mare dușman al său.

-Sună foarte forțat...

-Îți aduci aminte când am discutat că oamenii au diferite naturi?

-Da, dar este evident că asta se aplică asupra indivizilor, nu grupurilor. Adică sunt evrei înalți, slabi, deștepți și proști, corect? Deci nu-i putem pune pe toți în aceeași oală. Sunt sigur că sunt o grămadă de ticăloși printre ei, dar ceea ce spui nu pare deloc credibil.

-Lasă-mă să te întreb ceva. Crezi că unele grupuri tind să fie mai bune la ceva, sau să aibă calități diferite, *ca un singur grup*?

-Nu știu...

-Cum e atunci cu Jocurile Olimpice? Ce oameni tind să câștige cursele de alergat?

-Negrii par să învingă mereu.

-Ce fel de oameni tind să câștige la ridicarea de greutate?

-Cam albi sau asiatici câștigă mereu.

-Iar la înot?

-Mmmh... nu am văzut să câștige vreun negru vreodată la sporturi acvatice.

-Curse de sărit?

-Văd unde vrei să ajungi cu asta, dar aici e vorba doar de atleti, ceea ce intră la lucruri secundare.

-Nu, greșești. Dacă ai căuta adânc în memoriile tale, vei vedea că în orice domeniu, anumite tipuri tind să exceleze mai mult , indiferent că e vorba de școală, șah, ping pong, merite artistice, orice vrei tu.

Parcă mă rupsesem în două... Pe de o parte uram argumentul său și eram convins că greșește... Dar oricât încerca mintea mea să găsească contraargumente, nu făceam decât să vin cu mai multe confirmări, de parcă mintea mea deja ar fi făcut treaba asta de a categorisi pe toată lumea după felul în care sugera el.

-Uite ce e, este una să spui că unele grupuri sunt mai bune la ceva, indiferent ce, dar este alta să acuzi un grup ca fiind plin de mincinoși malefici.

-Care este diferența, de ce tragi linia asta?

-Fiecare poate să aleagă între bine și rău, nimeni nu forțează pe nimeni să fure sau să violeze copii! Niciun grup nu are un monopol în a fi plin de ticăloși, adică există un număr mare de infractori nemernici și în rândul oamenilor noștri.

-Cum acționăm este o reflexie a naturii noastre. Bine și rău, așa cum le numești, sunt doar judecăți pe care le faci în concordanță cu natura ta și interesele tale. Dar anumite persoane, ca parte a felului lor de a fi, au diferite tendințe și interese. Vor avea o tendință să acționeze într-un fel pe care tu îl numești "infracțional". Și unele grupuri au șanse mai mari să aibă astfel de indivizi în rândul lor.

-Tot nu pot să fiu de acord.

-Totul pare abstract pentru tine, deoarece nu știi nimic despre evrei. Dar sunt sigur că ai experiențe cu țiganii în schimb, deci hai să vorbim despre ei.

Atunci m-am simțit brusc scufundat la auzul țiganilor. Oricât mi-ar plăcea să mă știu drept un om în afara prejudițiilor, am avut multe experiențe rele cu țiganii la capitol care nu m-au putut face decât să fiu ostil pe lângă ei. Acum ori de câte ori văd unul, mă uit în jur după prietenii lui și-mi țin mâna stângă la portofel.

-Uhm... Aș prefera să nu vorbesc despre țigani, hai să vorbim despre altceva...

-Am atins un punct sensibil, așa-i? Cum oricine poate face "bine și rău" așa cum spui, ce-ar fi să-mi arăți familii de țigani care să nu fie de infractori și lipitori?

-Pare... o provocare imposibilă.

-Ha ha ha, ai dreptate desigur. Încă vrei să susții că niciun grup nu poate să exprime tendințe predestinate de a face lucruri pe care le consideri pare a unui comportament "rău"?

-Se pare că adânc în sufletul meu nu am vrut să cred asta... Mă simt jenat acum.

-Nu-ți face griji. Doar acceptă faptul că nu știi prea multe despre evrei. Ascultă, evreii sunt înșelători cum sunt țiganii hoți. Ei sunt falsitatea în formă umană, este exact aerul pe care ei în inspiră. Orice lucru cu care intră în contact este mereu instinctiv și conștient

materialist, abstract și orientat spre interese specifice.

-Ce poate să-i facă să fie așa?

-Nu i-a făcut *nimic* așa. Pur și simplu este în natura lor, "adevărul" lor dacă vrei. Dar de aceea sunt incompatibili cu societatea noastră sau cu societatea organică pe care o vrem în viitor.

-Crezi că este imposibil pentru un evreu să adere la adevăr? Chiar nu este vreun evreu care să-ți audă întreaga explicație despre adevăr și ordinea organică, și să fie de acord cu tine?

-Dacă ar fi să iei un evreu și să lucrezi cu el în direcția asta din leagăn și până-n mormânt, poate. Și până la urmă variază ca indivizi în forța tendințelor lor rasiale. Dar să facem pe polițiștii cu tendințele lor este ca și cum am încerca să le schimbăm natura interioară pe care o au. De aceea regulile noastre spun foarte clar să nu lăsăm vreodată evrei în poziții de orice fel de autoritate.

-Încă nu sunt convins. Nu poate fi doar rezultatul tuturor persecuțiilor prin care au trecut de-a lungul istoriei? Ceva ce li s-a întâmplat mai degrabă decât natura lor interioară?

-Au fost excluși din aparent orice țară de pe acest continent și de pe oricare altul, deci consideri că este vina tuturor decât a evreilor? Dacă prietenii tăi te-ar avertiza să nu primești un anumit om la tine peste noapte iar el ți-ar spune că ei toți l-au tratat rău și că a fost izgonit din casele tuturor, îi vei suspecta pe prietenii tăi sau vei deduce că acest individ a făcut ceva oriunde a fost primit?

-Presupun că aş avea încredere în persoanele pe care le cunosc decât într-un străin cu care au avut divergențe toți dintre ei.

-Și vei avea dreptate în această privință. Nimic nu i-a făcut pe evrei să fie cum sunt, niciun eveniment, nimic spiritual, niciun cataclism care să-i fi modificat ca un grup, ci pur și simplu este felul lor de a fi.

-Dar cum am ajuns să-i primim înapoi în casele noastre, dacă la un moment dat au rămas fără opțiuni?

-Un om onorabil a spus cândva "O țară își are și jidanii și conducătorii pe care îi merită. După cum țăntării nu se pot așeza și nu pot trăi decât în mlaștină, tot așa și aceștia nu pot trăi decât înfipti pe mlaștina păcatelor noastre."

-Deci, spui că noi cu cât ne-am depărtat mai mult de adevăr, cu atât am fost mai primitivi cu privire la evrei?

-Ei au fost atrași de minciunile și falsitățile care ne acaparaseră viețile, atât că puteau să exploateze acest lucru pentru beneficiile lor, cât și fiindcă e în natura lor interioară spre ceea ce devenea mediul lor natural, un instinct ca cel al somonului de a înota împotriva curentului sau țestoaselor de mare de a se întoarce la locul nașterii lor.

-Dar cum am ajuns în acest punct? De cât timp am ajuns să trăim într-o lume a minciunilor?

-Oh de prea mult timp. Trăim în minciună de secole.

-Secole? Cum este posibil așa ceva.

- Să nu crezi că lumea în care trăim a apărut, peste noapte.

Îndepărtarea noastră de adevăr ne-a luat mult timp, minciunile tocând puțin câte puțin înțelegerea noastră cu privire la adevăr și făcând loc pentru falsități din ce în ce mai mari. Compară cu o ecuație matematică unde ai făcut o greșeală pe la începutul rezolvării, care se amplifică pe măsură ce înaintezi cu rezolvarea greșită care deraiază de la răspunsul corect. Dar niciodată nu au triumfat aceste minciuni prin revoluție radicală, ci prin gândire abstractă care a deschis treptat căi spre noi minciuni care să preia locul adevărului. Unele într-adevăr au luat forma unor *revoluții* dar nu înaintea unei perioade lungi care pregătea oamenii să accepte astfel de minciuni, făcând aceste revoluții posibile. Toate civilizațiile au experimentat sușuri și coborâșuri, iar decăderea este mereu lentă și greu de observat, exact ca o broască în apă, neobservând cum apa începe încet încet începe să clocotească, moment în care broasca moare.

Exemplul său cu broasca mi-a adus aminte de perioada când studiam biologia la școală, deși un coleg de muncă mi-a spus că nu este adevărată treaba cu broasca dintr-un motiv sau altul. Totuși analogia sa a servit drept o ilustrare a vorbelor sale, făcându-mă să-mi aduc aminte numeroase exemple din viață în care oamenii nu au remarcat că ceva este neînregulă decât atunci când era deja prea târziu. Iar ecuația sa matematică a fost încă ceva ce am putut să înțeleg ușor căci eram profesionist la algebră și eram conștient de cât de ușor poate o greșeală mărunță să aibă rezultate complet diferite. Să fi fost așadar o bună parte a istoriei omenirii o greșeală de calcul în creștere? Anumite noțiuni greșite cu foarte mulți ani în urmă care au devenit baza a mai multor vorbe incorecte care aveau sens pe premise greșite?

-Este însă încă un factor care ne-a dus la această decădere. Am devenit prea confortabili cu noile avansări în tehnologie. Cu cât depindem mai mult de mașinării, cu atât devenim mai leneși și mai impasibili pe măsură ce creștem. Fiecare generație se naște cu noi tehnologii care-i scutesc de anumite sarcini, astfel ei crescând mai dezinteresați decât predecesorii lor. Acest confort face pe cineva să fie mai tolerant la minciuni.

-Dar cu siguranță nu propui să oprim marșul progresului tehnologic.

-Desigur că nu, deși în anumite domenii ar trebui să fie strict controlat și regulat. Pur și simplu trebuie să menținem căile vechi și atitudinile vechi când avem de-a face cu tehnologii noi. Spun așa: să se facă tehnologii noi, dar să se păstreze căile vechi. Să nu lăsăm tehnologia să devină o cârjă, să putem să ne bazăm pe noi înșine dacă aceasta dă greș, și să nu o venerăm drept ceva sacru în viața noastră. Orice tehnologie nu este decât o unealtă a voinței noastre și nicio tehnologie nu poate să înlocuiască măreția spiritului omenesc. În timpul Primului Război Mondial anumiți oameni au considerat că mașinăriile de război erau factorul decisiv al unei victorii, și în timp ce într-adevăr le dădeau un avantaj, inamicii lor aveau un spirit puternic și au reușit să se mențină pentru a avea apoi numeroase victorii.

-Acum că menționezi războiul, ce-i cu toată idolatrizarea asta a fascismului legată de război sau cu presupusa admirație pentru militarism? Cei de dinaintea ta sigur păreau să plănuiască un anumit curs al războiului.

-Dacă vrei să știi atitudinea noastră asupra războiului, atunci află că îl vedem ca pe o parte a vieții și ca pe o experiență măreață pentru

bărbați.

-Deci glorifici războiul până la urmă? Dar nu ar trebui să ne zbatem pentru pace? De ce să glorificăm moartea și distrugerea, casele în ruină și orașe întregi șterse de pe fața pământului? Ce fel de "experiență măreață" este aceasta?

-Cei ce urmăresc confortul cu siguranță se vor împotrivi războiului, cei egoiști nu vor înțelege astfel de altruism precum cel de a-și sacrifica propria viață pentru cea a camarazilor săi și a dreptății.

-Greu îmi vine în minte un război care a fost purtat pentru dreptate adevărată, ci doar pentru profit sau așa cum menționezi tu, pentru interese.

-Adevărat, multe războaie de foarte mult timp deja au fost purtate doar pentru interese. Dar acesta nu este războiul nostru. În războiul nostru de a reinstaura adevărul vom elimina războaiele pentru interese.

-Și cum rămâne cu războiul care ar fi o experiență măreață pentru bărbați?

-Lasă-mă să citez încă unul din oamenii noștri: "Războiul este pentru Bărbat ceea ce Maternitatea este pentru Femeie."

-Nu poți să compari asta!

-Ba chiar pot. Maternitatea este una dintre marile teste pentru caracterul unei femei, pentru a realiza adevărul ei ca femeie, așa cum Războiul este unul dintre marile teste pentru caracterul unui bărbat, pentru a realiza adevărul său ca bărbat. Războiul și Maternitatea

ajută la manifestarea celor mai bune calități ale bărbatului și respectiv femeii, iar pentru inferiorii fiecărui sex care dau greș la aceste teste ajută la evidențierea inferiorității lor. Totuși te rog să nu crezi că evidențiez faptul că Războiul și servirea în armată sunt pentru orice bărbat, așa cum am mai spus că războiul este *una* dintre marile teste ale bărbaților.

-Deci nu ai forța toți bărbații să servească în armată?

-Ei bine, personal aș fi de acord ca toți bărbații să primească un antrenament militar de bază, deoarece în cazul în care războiul se ivește, ei trebuie să știe cum să-și apere casele, dar să fii un războinic este o chemare, o natură interioară care nu reprezintă destinul oricărui bărbat. Oricine poate fi doar un "soldat" prin virtutea de a fi recrutat și de a i se oferi antrenament, dar nu oricine poate fi un războinic, cineva a cărui natură interioară este legată de terenul de luptă. Războinicii sunt ceva mai nobil decât orice soldat care a fost recrutat indiferent de propriul lui caracterul sau care a intrat în armată pe considerente greșite. Războiul este pentru Războinici, nu pentru negustori. Așa cum a spus unul din cei mai mari războinici: "Valorile eroice nu sunt pentru negustori, căci războinicul nu pune valoare pe succes, ci pe principii."

-Dar tu evident că vrei să reușești și să ai succes.

-Noi vrem ca principiile noastre să reușească, să redobândim supremația, pentru a reinstaura adevărul. Și nu de dragul propriilor persoane, ci pentru că așa este corect.

-Și cum de felul tău de a vedea lucrurile este și cel corect? Ți-ai explicat viziunile cu o convingere foarte mare, și chiar ești foarte

convingător și faci argumente credibile, dar nu te îndoiești niciodată de tine?

-Niciodată. Cu tot ce ai învățat astăzi sunt sigur că și tu simți că am dreptate. Bănuiala se târăște doar atunci când nu știi aceste lucruri sau atunci când lași falsități să-ți cutreiere mintea. Și nimeni nu poate învinge dacă are dubii. Unul din campionii noștrii a luptat în Primul Război Mondial, dar țara lui a pierdut, deoarece erau oameni la casele lor, cu dubii și care puneau totul sub semnul întrebării, incitându-se pe ideea că inamicul lor poate are dreptate, și astfel și-au trădat proprii lor soldați și războinici care au luptat în război. El și-a jurat să nu mai lase asta să se întâmple vreodată. Istoria a decis în final că și el va da greș, însă nu din cauza dubiilor.

Cred că știi la cine se referea, unul dintre acei oameni, dacă nu chiar "unicul" a cărui față a fost mereu asociată cu fascismul și ororile ce îi erau atribuite, dar care era ovaționat ca erou de fasciștii înșiși.

-Vorbești despre omul care a creat fascismul?

-Dă-mi voie prietene să-ți reamintesc că fascismul nu a fost creat deoarece nu poți *crea* Adevărul. El pur și simplu este, astfel neputând să aibă vreun autor, în comparație cu toate ideile create de om care domină astăzi. El a fost unul dintre oamenii care au avut o contribuție formidabilă asupra înțelegerii noastre asupra adevărului și asupra luptei pe care trebuie să o purtăm împotriva lumii minciunilor.

-Dar nu poți spune că el sau oricare alt conducător care ți-a urmat visurile a construit statul organic.

-Adevărat, căci ceea ce au construit ei nu a fost o perfectă manifestare a statului organic. Dar cum am mai zis, totalitarismul poate fi o unealtă pentru creația lui. Ceea ce acești oameni ai trecutului au construit pur și simplu nu a avut șansa de a crește din acel stat, precum o omidă care nu a avut niciodată șansa să devină un fluture.

-În regulă, deci ești ferm convins că ai dreptate, dar nu crezi că în contrazicerea cu felul altui om de a vedea lucrurile ai putea să pătrunzi mai mult în adevăr?

-Încă te ții de ideea că opiniile sunt valide, dar să te contrazici cu o minciună nu face decât să dea oportunitatea acelei minciuni să aducă dubii în mintea ta. Tot ce am învățat din a mă contrazice cu alții a fost doar cum să-mi exprim ideile mai bine și cum să resping minciuna atunci când se îndreaptă spre mine. Singurul scop al contrazicerii este să arăți că ai dreptate, dar niciodată să nu faci compromisuri cu tabăra adversă, fiindcă astfel îți compromiți viziunea și lași minciunile să-și facă mai mult loc.

-Și cum rămâne cu a fi de acord cu dezacordul? A trăi și a lăsa pe alții să trăiască?

-Niciodată. Să faci asta înseamnă din nou să-ți compromiți poziția, ceea ce nu face decât să lase ambele argumente să coexiste, însă o minciună nu poate exista în lumina Adevărului și de aceea trebuie arsă. Voi fi de acord cu oponentul doar atunci când voi avea o opinie, ceea ce va fi o greșeală. Nimic nu s-a realizat prin a întoarce spatele conflictului sau prin a spune că oponentul poate avea dreptate. Tot ce realizezi așa este să eviți confruntarea inevitabilă care-și va mări

potențialul violent pe măsură ce este ignorată. Cu cât se mărește cancerul, cu atât mai radicale sunt tratamentele pentru acesta.

-Ei bine, presupun că așa este...

-Cât de convingător crezi că aş fi dacă să ne imaginăm că aş spune "Ei bine, celălaltă persoană de acolo are o opinie, deci poate avea și ea dreptate"?

-Hah, probabil că nu ai fi convingător deloc, ci mai degrabă l-ai face pe celălalt să pară mai convingător.

-Exact.

-Dar dacă nu te-ai contrazice sau certa deloc cu oameni care au diferite opinii?

-Hah, da, o parte bună din camarazii mei m-au crezut puțin nebun să mă contrazic cu oameni care cel mai probabil nu vor fi influențați de nimic căci sunt prea prinși în minciunile și falsitățile lor confortabile. Unii dintre ei au mers suficient de departe să spună ca m-aș putea la fel de bine certa cu morile de vânt!

Amândoi am râs la vorba asta. Ce zi uimitoare și chiar ireală am trăit. Soarele deja apunea, iar cerul era umplut cu nuanțe de roșu, oranj și purpuriu întunecat. Toate sarcinile din oraș pe care am vrut să le îndeplinesc au fost total uitate, iar acum era deja prea târziu ca să le mai duc la bun sfârșit. Totuși, deși acum am înțeles viziunea lui pe deplin din conversația noastră, totuși nu am putut să înțeleg de ce călătorea prin lume, făcând ceea ce face.

-Deci de ce călătorești distanțe așa de mari în astfel de moduri?

-L-ai considera nebun pe cel ce supără o lume ce este cu susul în jos?

-Nu... sunt sigur că înțeleg ceea ce vrei să spui.

-Hah, ce vreu să spun este că eu călătoresc prin locuri, cauzând necazuri lumii pline de minciuni și aducând dreptatea oriunde m-aș duce, și petrecându-mi timpul cu cei ce ar face la fel în modul lor propriu. Felul meu este acela de a mă duce încotro mă-ndrumă spiritul decât să mă limitez la un singur loc. Inima mea cere aventură și călătorii. Presupun că aceasta este natura mea interioară.

-Deci singurul tău angajament este acela de a urma Adevărul și de a face ceea ce iubești.

-Și făcând ceea ce iubesc servesc Adevărul. Cred că am ajuns până la urmă la a completa un ciclu.

Străinul a privit apusul soarelui în liniște timp de câteva momente, făcând la fel ca el, reflectând la tot ceea ce mi-a spus. Bănuiala mea s-a adeverit, aceasta fiind într-adevăr o experiență unică în viață, o șansă de a întâlni un om ca nimeni altul și de a privi o nouă perspectivă largă a vieții, atât de diferită de tot ce am auzit până în prezent.

Era un moment plăcut pe care l-am împărtășit împreună, în timp ce temperatura cobora domol, iar vântul bătea lin printre noi. Într-un final, bărbatul s-a ridicat și și-a întins mâinile și picioarele. Și eu de asemenea m-am ridicat și m-am întins puțin înainte de a mă așeza pe marginea fântânii și a mă uita jos în adâncimea ei întunecată. Era greu să mă îmi dau seama la ce îmi statea mintea acum. Poate mă gândeam cum să fac față acum cu tot ce am învățat din această

experiență, știind că de mâine mă voi întoarce la viața mea obișnuită dacă se putea măcar acest lucru, căci eram sigur că nu voi putea să nu privesc lucrurile din perspectiva pe care am învățat-o. Bărbatul și-a pus mâna pe umărul meu și mi-am întors încă o dată privirea spre el.

-Ei bine prietene, mă tem că sunt nevoit să-mi văd în continuare de drum. Ți-am spus tot ce am putut pe măsura timpului pe care l-am avut.

-Vrei să spui că e mai mult de atât?

-Mult mai mult, dar ți-am spus tot ce a fost nevoie pentru ca tu să înțelegi fascismul. Ți-am spus totul pe scurt, pe înțelesul oricui, suficient cât să se poată alătura luptei noastre. Încă sunt rădăcini mai adânci ale cauzei noastre, însă acestea nu sunt unele care să fie pe înțelesul oricui. Dar nici nu este nevoie să fie înțelese, căci tot ceea ce ai învățat este suficient.

Am rânjit și l-am întrebat în glumă: "Adică cum, crezi că nu voi fi capabil să înțeleg și celelalte cunoștințe mai profunde ale fascismului?" Mi-a oferit un zâmbet sincer și a spus: "Se prea poate să fii capabil, însă dacă ar fi să ne apucăm să discutăm asta acum, nu am mai pierde din ochi fântâna asta preț de zile întregi!" Am râs amândoi și am mers cu el până-n drumul autostrăzii.

-Cel mai probabil voi fi nevoit să-mi trezesc prietenii din Toreros din moțăială având în vedere că voi ajunge în oraș pe timp de noapte.

-Sigur nu vrei să te duc eu?

-Este în regulă, prietene, ai fost o companie plăcută și mi-ai oferit apă, deci nu te voi deranja mai mult decât a fost nevoie.

-Cât timp vei sta în capitol?

-Oh câteva zile. Nu mai mult de patru.

-Și după?

-După? Încă nu m-am hotărât. O să-mi las inima să decidă sau poate voi mai primi o invitație de a sta cu camarazi de-îi mei din altă parte, croindu-mi astfel drum spre ei.

-Prea bine. Te rog totuși să iei la cunoștință că tu ești cel care a fost o companie plăcută pentru mine, astăzi fiind probabil cea mai memorabilă zi din viața mea pur și simplu fiindcă te-am cunoscut și am vorbit cu tine.

-Atunci mă bucur să aud că întâlnirea noastră a avut un impact așa de profund asupra ta. Sper să fie sămânța a ceva măreț, iar dacă nu, măcar vei avea mereu această poveste în care te-ai întâlnit cu un ciudat care se proclama drept fascist. Dar iată-mă din nou pe drum, picioarele mele îmi semnalează că trebuie să mășăluiesc mai departe, căci am stat prea mult jos. Rămas bun prietene și să aud doar vești bune de la tine!

"Și de la tine la fel!" I-am spus în timp ce acesta se îndepărta, făcându-mi cu mâna ca mai apoi să îi întorc salutul de rămas bun. Am stat pentru puțin timp și am privit figura acestui om cum se micșora în depărtare înainte de a mă întoarce la depozit. Era deja foarte târziu și majoritatea colegilor mei de muncă erau deja la casele lor.

M-am îndreptat spre mașina mea, în timp ce câțiva dintre colegii rămași ieșeau pe lângă mine din clădire pentru a merge spre mașinile lor, plângându-se cu voce tare de nemulțumirile lor zilnice legate de șef, cum ar fi că unul din ei ar fi făcut o treabă mai bună, sau că altul ar fi realizat ceva măreț dacă ar fi avut o pauză. Diferența drastică dintre ei și omul pe care l-am întâlnit era evidentă, el mulțumindu-se cu puțin și fiind totuși capabil și încrezător în sine, în timp ce ei erau amari, iubitori de smiorcăieli dar care nu ar face nimic pentru a-și rezolva problemele, însăși plânsetele lor erau mai mult o necesitate decât o depășire a cauzelor lor.

De cum am intrat în mașină, nu am putut să nu mă gândesc în câte feluri eram exact ca ei, chiar dacă nu mi-am exteriorizat mereu dezamăgirile și nemulțumirile legate de viața mea, pur și simplu am crescut să accept toate astea. Am stat pe scaunul mașinii, gândindu-mă la viața mea fără să pornesc motorul. Se pare că pe măsură ce soarele apunea și omul acela se depărta, cu atât reapărea viața mea de zi cu zi asupra mea precum o făcea întunericul. Am realizat atunci că nu știam nici măcar numele celui om. M-am simțit cumva dezamăgit că nu aveam nici măcar un nume pe care să-l asociez cu el care era o sursă de lumină în viața mea mai mare decât cea a soarelui însuși.

Nu voiam să rămân cu aceste gânduri căci mai mult mă oboseau, așa că am decis să las totul deoparte și să-mi văd de rutina mea normală. Am pornit mașina și am condus spre casă, nu prea departe de depozit. Când am ajuns de la mașină la casa mea, m-am oprit pentru un moment și mi-am întors privirea spre oraș, gândindu-mă încă o dată la bărbatul pe care l-am întâlnit și în ce s-ar putea băga cu cei din Toreros. Într-un final am intrat și m-am băgat direct în pat.

În următoarele trei zile am decis să trăiesc normal, dar grijile mele apărute de la întâlnirea acelui om deveneau un adevăr: nu puteam să nu văd totul prin ochii lui în timp ce analizam tot ce vedeam și auzeam prin argumentele, raționamentul și metaforele sale. Dacă cândva treceam cu vederea reclamele de la televizor în așteptarea ca progamul să continue, acum am ajuns să fiu iritat deoarece realizam că aceste reclame nu erau decât imaginea egoismului nostru, a intereselor proprii, a lenii, a vanității și multe altele. Știrile care erau cândva doar informații despre anumite evenimente parcă păreau acum să aibă mereu o listă neagră asupra lor, devenind astfel insuportabile. Abia mai puteam să-mi tolerez colegii respingători de muncă, ale căror plângeri mă răsturnau ca apa găștii în timp ce dădeam aprobator din cap în fața lor. Acum trebuia să mă depărtez cât mai mult de ei și de nemulțumirile lor cât mai repede posibil.

Nu mai puteam să fac față. Ce a ajuns viața mea veche acum dacă nu o iluzie din care am fost trezit de șansa acelei întâlniri? Însă ce puteam face? Să devin eu însumi un fascist? Acest gând încă mă neliniștea chit că ajunsesem să fiu de acord cu ceea ce vorbisem cu el. Toate aceste gânduri mă deranjau și nu mă lăsau să mă relaxez cu zilele.

În a patra zi de când l-am întâlnit pe acel om îmi mâncam prânzul în pauza de masă când am prins cu coada ochiului știrile de la televizor. Mi-am întors privirea spre ecran. Era un reportaj al unui eveniment ce a avut loc chiar ieri la capitol. Cei din Toreros s-au angajat într-un atac asupra unui grup de imigranți care erau suspectați de conducerea unui lanț de pedofilie în oraș! Am urmărit înregistrarea unor indivizi mascați care băteau oameni ce păreau să fie de origine străină dar a fost un dezastru mare în care a fost implicată și poliția și

anumite persoane ce treceau pe acolo erau prinse la mijloc. La un moment dat am văzut ceva ce m-a făcut să tresar și să stau mai aproape de ecran, dar totul s-a întâmplat atât de repede încât în timpul cât m-am reșezat înregistrarea s-a schimbat deja. Trebuia să caut filmarea să mă asigur că nu mă înșel!

După ce i-am cerut unui coleg de muncă să-i folosesc calculatorul de birou pentru restul pauzei și după ce acesta a acceptat, m-am apucat direct de căutare. În timp ce mă uitam după înregistrare, m-am împiedicat de numeroase alte imagini ale evenimentului și de comentarii ale unor diverse persoane, unele susținând că cercul de pedofilie nu a fost încă dovedit, alții spunând că este o minciună care să justifice atacul asupra imigranților, că cei din Toreros sunt doar niște gunoarie, niște asasini fasciști și așa mai departe. Majoritatea dintre ei a fost arestați iar poliția a pornit o investigație asupra acuzațiilor aduse. Într-un final am găsit acea înregistrare și am pus pauză exact în acel moment. *Era el.* Bărbatul pe care l-am întâlnit, aventurierul fascist era cel mai prins în tot războiul ăsta. Au decupat filmarea direct din partea în care acesta sare din lateral pentru a lovi în piept un străin, acesta căzând pe spate de la lovitură. Am descoperit și altceva. În versiunea întreagă, înainte să apară el, imigrantul părea să ridice piciorul pentru a lovi pe cineva care era la pământ. Era o femeie care trecuse pe acolo într-o rochie albă care a fost prinsă la mijloc. Poate că imigrantul a considerat că femeia era și ea din Toreros sau pur și simplu era prea prins în mijlocul încăierării, dar acel om a apărut la timp pentru a proteja femeia. Am găsit imagini filmate de cineva de la o fereastră din care se vedea întreaga gloată, observând cum femeia în alb a fost cărată în afara zonei de luptă de un bărbat, care a lăsat-o jos doar ca apoi să se întoarcă

înapoi la luptă. Eram convins că el era bărbatul.

Rezemându-mă de scaun m-am gândit la asta până când a venit colegul meu să-mi spună că s-a terminat pauza și să părăsesc biroul lui pentru a-mi continua treburile mele. M-am întors la hangarul depozitului și mi-am continuat treaba, însă toate acțiunile mele erau involuntare, întrucât eram cu mintea la acel om, la conflict, la pretinsul lanț de pedofilie. Acuzațiile cum că un astfel de grup există erau deja de ceva vreme, poate chiar de luni bune sau și mai mult. Îmi aduc aminte cum reacționez mai de mult dacă auzeam acest lucru și se dovedea adevărat. Aș fi zis cât de oribil este, iar apoi mi-aș fi văzut de problemele mele. Păream să fiu moral revoltat la acea vreme, dar acum nu puteam privi sentimentul acela altfel decât automulțumire. Nu eram revoltat. Uitasem de fiecare dată astfel de știri până-n prezent și ce simțeam acum era cu adevărat o revoltă, o revoltă care a crescut din ceea ce a acel om a numit o dorință pentru Dreptate.

Atunci m-am oprit în timp ce aveam o cutie grea în brațele mele și am stat acolo, uitându-mă în gol, nevăzând cu adevărat ce era în fața mea. Mi-am simțit inima accelerând și m-am gândit încă o dată la acel om și la ce mi-a spus el: "O să-mi las inima să decidă." I-am dat drumul cutiei să cadă și am continuat să merg afară din clădire. Nimeni nu a remarcat ce făceam așa că am plecat neobservat. Ar fi trebuit să merg la șeful meu, dacă ar fi fost măcat în biroul său, ca să-i spun că-mi dau demisia, însă părea un lucru slab și irelevant de făcut.

Am condus direct spre casă și am început să-mi fac bagajele și să le bag într-un rucsac vechi pe care îl aveam, nu pentru călătorit, însă era

tot ce aveam. Am împachetat doar niște haine extra și câteva lucruri esențiale, precum și toți banii pe care îi aveam, chit că nu erau așa de mulți. Mi-am părăsit casa și am condus spre oraș. Înainte de a pleca am căutat informații despre cei din Toreros și am aflat că dețin un bar al lor în capitol. Acea era destinația mea.

Am parcat mașina în fața barului și mi-am lăsat bagajul înăuntrul ei înainte de a ieși. Când am ajuns în fața ușii barului, îndoiala s-a strecurat și am început să pun sub semnul întrebării tot ceea ce făceam. Oprit acolo la intrarea în bar m-am gândit din nou la acel om. Nu există îndoieli când Adevărul este de partea ta, cunoaște-te pe tine și urmează-ți inima. Cum era să știu ce fel de bărbat sunt dacă nu-mi înfruntam temerile? Am respirat adânc și am intrat.

Barmanul era de asemenea un membru din Toreros. Nu prea m-a crezut când i-am spus că vreau să-l găsesc pe omul al cărui nume nu-l cunosc, iar atunci mai mulți membrii Toreros au venit în spatele meu pentru a asculta conversația. Atunci i-am zis barmanului de întâlnirea mea cu acel om, doar ca unul din ei să strige din spatele meu: "Ah da, a vorbit despre tine." Eram speriat de lupii ce mă-nconjurau în bârlogul lor, dar atunci când acel om mi-a confirmat povestea, toți au părut să se relaxeze și s-au așezat la bar cu mine în timp ce le povesteam de întâlnirea mea cu acel bărbat și ce efect a avut asupra mea. Au împărtășit și ei cu mine poveștile lor cu el, care nu cuprindeau doar evenimentul de ieri. I-a ajutat în evenimente de caritate în care ofereau mâncare gratis oamenilor fără adăpost sau muncă din țara noastră, despre cum făceau diverse sporturi, despre cum luau cina împreună și despre cum a avut grijă de copiii unuia dintre ei care fusese plecat atunci.

Puteam să recunosc în ei pe omul pe care l-am întâlnit întrucât și ei vorbeau pe un ton cald, respectuos și camaradesc. Le-am spus iarăși că vreau să-l reîntâlnesc, răspunzându-mi la întrebare prin a-mi zice că doar ce a plecat din oraș de dimineață. Spre norocul meu, știau să-mi zică și-n ce direcție se îndrepta. A fost invitat în pământul natal al unui alt grup de fasciști de pe o insulă din nordul continentului, iar omul urma să călătorească prin țara noastră și încă una înainte de a face rost de o barcă care să-l ducă pe insulă. Dacă plecam acum, aveam toate șansele să-l ajung din urmă. Nici ei nu-i știau numele real, ci doar cum prefera el să fie strigat: Don.

Când am condus spre periferia orașului pe drumul pe care cei din Toreros mi-au zis că-l va urma, am coborât din mașină pentru ultima dată și mi-am luat bagajul. De aici încolo urma să merg pe jos și să-l ajung din urmă pentru a face însfârșit schimb de nume și pentru a-l urma în aventurile sale și a afla mai multe despre tot ce trebuie știut.

Mai târziu în acea zi mi-a oferit un zâmbet cald și mi-a zis:

"Ei bine, este plăcut să am până la urmă un nume pe care să-l asociez cu chipul tău, Sancho."

"Eja eja, alala"